

ρίων ἐψεύσθη, καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ του δὲν τὸν ὠμοίχζε διόλου.

Ὁ Κ. Βάνδερ Λούβεν προαισθανόμενος ἰσχυρὰν ἐπικουρίαν, ἐπροσπάθησε νὰ καταπραῦνθῇ καὶ νὰ περιμεῖνῃ τὸ ἀποτελεσμά.

Πλὴν δὲν ἐχρειάσθη νὰ περιμεῖνῃ πολὺ· διότι ὁ Κ. Λίτλεμπουμ τῷ ἐβεβαίωσε ὅτι τὸν ἀνεκάλει μὲν ὁ πατήρ του, ἀλλ' ὅτι ὠρκίσθη νὰ μὴν ἐπανέλθῃ εἰς Λονδίνον εἰμὴ νυμφευμένος.

— Θέλετε, εἶπε, νὰ μὲ δώσετε τὴν θυγατέρα σας, ἂν αὐτὴ συγκατατίθεται νὰ μὲ δεχθῇ διὰ σύζυγον; Τὰ κρόμμια τὰ ὁποῖα ἐραγα ὁμοῦ μὲ τὰ ψάρια—καὶ ἐδῶ ἐκυριεύθη πάλιν ἀπὸ εἰθυμίαν—τὰ κρόμμια θέλουν τῇ χρησιμεύσει ἀντὶ προικός.

— Ἀλλοίμονον! Κύριε, εἶπεν ὁ Κ. Βάνδερ Λούβεν· ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἀπαιτεῖτε κάμμιν προικὰ· γνωρίζω ὅτι πολὺ καλὰ ἠθέλατε νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα μου καὶ ἂν δὲν ἐτρόγατε τὰ κρόμμιά μου. . . . Ἡ ζῆμια λοιπὸν εἶναι πάντοτε πραγματικὴ δι' ἐμὲ, καὶ εἴσθε βεβαίως πολὺ δίκαιος ὥστε νὰ μὴν ἀνεχθῆτε νὰ τὴν ὑποφέρω.

Ὁ συλλογισμὸς αὗτος δὲν ἠθελε βεβαίως μεταπίσει τὸν Κ. Λίτλεμπουμ, ἂν ἡ Ἐλεονώρα δὲν ἴστατο ἀντικρὺ του μὲ τὰς ὠραίας ζακινθᾶς πλεξίδας της, κοσμούσας θίκην στεφάνου χαριέστατον πρόσωπον, καὶ ἂν δὲν ὕψωνε μὲ ὕψος ἐκπεπληγμένον δύο μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς, ὠραίους ὡς δύο διδύμους ἀστέρας. Ὁ Κ. Λίτλεμπουμ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν γοητείαν τῶν ὠραίων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, ἤνοιξε τὸ χρητοφυλάκιόν του, ἔγραψε συνάλλαγμα διὰ 20,000 φλωρίνια πληρωτέα τῷ ἐπιφέροντι εἰς πρώτην ἀναζήτησιν, τὸ προσέφεραν εἰς τὸν Κ. Βάνδερ Λούβεν ὅστις τὸ ἤρπασε μετ' ἀπληστίας, καὶ προχωρήσας πρὸς τὴν Ἐλεονώραν τὴν ἠρώτησεν ἂν θέλῃ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς της.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ Ἐλεονώρα δὲν ἦτο πολὺ εὐτυχὴς εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς οἶκον ἀναμέσον τῶν κρομμύων τοῦ πατρὸς της, διότι ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ συμβάντος τούτου μετὰ τοῦ Κ. Λίτλεμπουμ, ὅστις ἐγένετο σύζυγός της.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Γ. Μ. ΡΑΠΤΑΡΧΗΣ.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ.

α'.

Ὁ Ἐμίρης κάθηται ἐμπροσθεν τῆς μεγαλοπρεποῦς σκηνῆς του ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐκ βελούδου καὶ πορφύρας· ὁ μανθῶας του ἀστράπτει ἀπὸ πολυτίμους λίθους, καὶ πλούσιον κυρτὸν ζῆρος λάμπει πλησίον του.

Ὁ Σιρ Οὐόλφραμ ἴσταται ὀρθὸς ἐνώπιόν του, χωρὶς νὰ βλίπη οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά· τὰ δὲ τεμάχια τοῦ πιστοῦ ζῆρους του κείνται ἐκεῖ πρὸς δισπαρμένα κατὰ γῆς.

Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀγέριχος, ἡ δὲ κεφαλὴ του

ὑψοῦται ὑπερηράτως ὡς ἐάν ἦτον ὁ κύριος τῶν τόπων τούτων· ἡ ὀργὴ τοῦ Ἐμίρου κορυφοῦται εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, ἐγείρεται, κάθηται καὶ ἐξανασηκωνίται.

— Χριστιανέ, εἶπε ἐν βλέμμα ὀλοτρόγυρά σου πρὶν σὲ σιδηροδέσουν. Ἴδὲ πάτον ἀθλάτης ἦσα εἰς τὴν ἐπιχειρησίαν σου, καὶ πάτον ἐλεεινός· εἶσε ἤδη ἐνώπιόν μου· ὁ βραχίον σου ἀπέσθη ἀδύνατος, τὸ ζῆρος σου εὐθραυστον, αὐτὸς ὁ ἵππος σου κακῶς σὲ ὑπηρετήσῃ, καὶ τὸ φόρεμά σου εἶναι πολὺ ἄθλιον παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἰδικόν μου! Πόσον πτωχὸς πρέπει νὰ ἦσαι εἰς τὸ φρούριόν σου! Ἐν τούτοις γνωρίζε ὅτι, ἂν σὲ εὐρεθῇ πρᾶγμα ὅμοιον τοῦ ὁποίου ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω, θέλις ἐλευθερωθῆ· ἄλλως, μὰ τὸν Ἀλλάχ, θέλω κόψαι τὴν κεφαλὴν σου.

Καὶ ὁ εὐγενὴς αἰχμηλῶτος ἀπεκρίθη·

— Ἐχω τὴν γυναῖκά μου.

— Τὴν γυναῖκά σου! ἐπανελάβεν ὁ Ἐμίρης γελῶν· αὐτὴ θὰ ἦνε οὐτιδανὴ παραβαλλομένη καὶ μὲ τὴν τελευταίαν τῶν συζύγων μου.

Καὶ ὁ Σιρ Οὐόλφραμ λέγει·

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃς ποτὲ τοικύτην γυναῖκα.

β'.

Ἡ Ἀγνή εὐρίσκεται μόνη εἰς τὸν θάλαμόν της, καὶ παρατηρεῖ ἀπλήστως τὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της κομῶμενον τέκνον της. . . . Τὸ δάτος αἰφνης πληροῦται ἀκότους, ἐσπερινὸς ἀνεμὸς μυκάται εἰς τοὺς κλάδους τῶν φιλλυρῶν, καὶ ἡ σελήνη ὑψοῦται εἰς τὸν οὐρανὸν προκύπτουσα ἀναμέσον μολυβδοχρόων νεφελῶν.

Εἶχεν ἤδη ἀποθέσει τὸ τέκνον της ἐπὶ τοῦ λίχνου, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ὅποτε ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ κατωρλίου τῆς θύρας ὁ ἵπποκόμος τοῦ Σιρ Οὐόλφραμ.

— Ἄ! Θεέ μου! μήπως μὲ φέρῃς καμμίαν θλιβερὰν εἴδησιν; μήπως ὁ εὐγενὴς σύζυγός μου δὲν ζῆ πλέον;

— Μὴν κλαίεις, καλὴ μου Κυρία· ὁ ἴδιος μὲ στέλλει.

— Ἄ! τώρα ἀναπνέω τοῦλάχιστον μὲ ἀνεσιν! καὶ εἶπέ με τὸ αἴτιον τῆς ἀποστολῆς σου ταύτης;

— Ἰδοὺ αἱ λόγοι οὗς μοὶ ἐπαφόρτισε νὰ διαβιβάσω εἰς τὴν καλὴν μου Κυρίαν·

α Ἵπαγε εἰς τὸ φρούριον καὶ εἶπέ εἰς τὴν σύζυγόν μου νὰ στολισθῇ μὲ τὰ πολυτιμότερα στολιδιά της, καὶ διελθοῦσα τὴν θάλασσαν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἀπελευθερώσιν μου. β

Ἡ Ἀγνή κυριεύεται ὑπὸ λύπης.

— Δὲν ἔχω, εἶπε, οὔτε μαργαρίτας οὔτε ἀδάμαντας· περὶ τίνων λοιπὸν πλουσίων στολιδίων ὁμιλεῖ ὁ σύζυγός μου;

Καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται· ἔμεινε δὲ ὅλην τὴν νύκτα γονατιστὴ, καὶ ἅμα ὡς διεγέλασεν ἡ ἡμέρα ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά της, καὶ προσαρτίσασα σταυρὸν εἰς εἰς τὸν τράχηλόν της, εἶπεν εἰς τὸν ἵπποκόμον·

— Άγωμεν· ὁ Θεὸς μοὶ ἀπακάλεψε τὸν σκοπὸν τοῦ συζύγου μου.

Υ΄.

Δευτέραν ἤδη παρὰν ὁ Εὐαίρης κάθηται ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς του, καὶ πλησίον του ὁ Σίρ Οὐόλφραμ ἀλυσίδετος, τοῦ ὁποίου τὰ ἀνυπόμονα βλέμματα στρέφονται πρὸς τὴν θάλασσαν.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Εὐαίρου κάθηται σιωπηλῶς ὀλοτρόγυρά του· μαγαρίζεται καὶ βουβίνα λάμπουν εἰς τὰς κεφαλὰς καὶ τὰ στήθη των, καὶ ὁ Εὐαίρης τὰς θεωρεῖ μεθ' ὑπερηφανείας. Ἀλλ' οὐδὲ ἐν ἐρωτικὸν βλέμμα δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ βλέμματά του, πλὴν τοῦ βλέμματος τοῦ ἐκφραζόντος δουλικὸν καὶ χαῦνον φόβον.

— Χριστιανέ! ἔχεις ἀκόμη τὴν αὐτὴν πεποιθῆσιν ἀφ' οὗ πλέον τὰς εἶδες; τί ἄρ' ἄγε θέλει εἶσθαι ἡ σύζυγός σου ἐνώπιον τῶσων καλλονῶν χριστοφορέτων;

— Ἄς ἔλθῃ ἡ ἰδίᾳ, καὶ μόνος σου θέλεις κάμει τὴν ἐκλογὴν καὶ προτίμησιν.

Καὶ ὁ Εὐαίρης στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ δαμασκινῆ ἱφίους του τοῦ περιφόρεμένου ὑπ' ἀλμάντων καὶ ἄλλων πολυτίμων λιθῶν, κύπτει ὀλίγον καὶ διακρίνει πρὸς τὴν ἄγθην ἀνθρώπους ἀποδιβαζομένους τῆς λέμβου.

— Δὲν ἐπίστευα ποτὲ, λέγει, νὰ ὑπάρχῃ γυνὴ ἀγαπῶσα τοσαῦτον τὸν σύζυγόν της, ὥστε νὰ ἐπιχειρισθῇ πρὸς χάριν του τόσον ἐπίπεπον ταξείδιον!

Ἐν τούτοις ἡ Ἄγνη, ἡ ὠραία καὶ γελόεσσα Ἄγνη, προχωρεῖ λουομένη ἀπὸ τὰς ὠχρὰς ἀκτῖνας τοῦ εἰς τὴν ὕψιν του πλησιάζοντος ἡλίου, τὸ τέκνον της φέρουσα ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ἔχουσα τὸ ἦθος εὐγενὲς ἐκ μετριοφροσύνης.

Ὁ Εὐαίρης βλέπων αὐτὴν προχωροῦσαν καὶ διασκελιζοῦσαν ἀνυπομόνως τὰς ὁδοὺς, αἰσθάνεται ἐαυτὸν συγκινημένον, πρῶτον πρῶτον τότε συμβεβῆκον αὐτῷ· αὐτὴ δὲ ἅμα πλησιάζουσα ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ·

— Εἰπέτε μοι, ποῦ εἶνε ὁ σύζυγός μου; εἶμαι ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν προσεκάλεσε.

Ταῦτα λέγουσα ῥίπτει ὀλοτρόγυρα τοῦς πλήρεις χάριτος ὀρθαλμούς της, ἀπαίσιας ἤχος ἀλύσεων συγκρουομένων προσδάλλει τὰ ὠτά της, καὶ αὐτὴ ἀναγνωρίζει τὸν σύζυγόν της· ῥίπτονται κλαίοντες ὁ εἰς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου, τῷ προσφέρει τὸ τέκνον του, οὗτος δὲ τὸ σφίγγει ἐπὶ τῆς καρδίας του. Καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα πίπτει πρὸ τῶν γονάτων τοῦ Εὐαίρου, λέγουσα·

— Λάβε εὐηπλαχίαν πρὸς τὸ ἀθῶον τοῦτο πλάσμα, καὶ ἀποδοῦ αὐτῷ τὸν πατέρα του· ἂν δὲ ἔχῃς ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσῃς, θανάτωσον καὶ ἡμᾶς μετ' αὐτοῦ.

Καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ Εὐαίρου περικυκλοῦσι τὴν Ἄγνην μετὰ σεβασμοῦ μεμιγμένου λύπῃ.

Ὁ Εὐαίρης ἀμφιταλαντεύεται ἐπὶ μικρὸν καὶ εἶτα λέγει·

— Ἐγέρθητι· τὸν ἔσωσες, διότι δὲν ἔχω γυναῖκα ὡς σέ.

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σίρ Οὐόλφραμ ἐπρόσθεσεν.

— Ἔσο ἀπὸ σήμερον φίλος μου· πλὴν δὲν θὰ ἀρνηθῆς βέβαια νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι με ἐνίκησας διὰ μαγείας τινός.

Ὁ δὲ εὐγενὲς κύριος ἀπεκρίθη·

— Ἰθὺς ὄλη ἡ ὑπεροχὴ καὶ ἡ μαγεία· ἡ γυνὴ αὕτη, εἶνε πιστὴ σύζυγός μου καὶ καλὴ χριστιανὴ!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Π. Μ. ΡΑΠΤΑΡΧΗΣ.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

— 000 —

Καὶ τοι πραγματευθέντες περὶ οἰκοσήμων ἐν τῷ 440 φυλλαδίῳ (Τομ. Στ'. σελ. 5^η 7.) ἐπανερχόμεθα καὶ σήμερον εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον κατὰ προτροπὴν φίλου τινος φρονούντος μεθ' ἡμῶν, ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν πρέπει νὰ εἰσαχθῶσι τὰ οἰκόσημα, οὐχὶ ὡς σημεῖα εὐγενείας ὡς παρ' Εὐρωπαίους, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς διακριτικὰ τῶν οἰκογενειῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἐχόντων κοινὸν μετ' ἄλλων οἰκογενειῶν τὸ ἐπώνυμον· διὰ τοῦτον ἴσως τὸν λόγον οἱ τοσαῦτον δημοκραταὶ καὶ πᾶν δικηρικὸν ἀνισότητος σημεῖον ἐξαστρακίσαντες Ἀγγλαμερικανοί, διεφύλαξαν καὶ διαφυλάττουσιν ἀκριβῶς τὰ οἰκογενειακὰ αὐτῶν παράσημα (α').

(α') Διὰ τῶν οἰκοσήμων δυνάμει πολλὰς οὐ μόνον νὰ διακινῶμεν τὰς ὁμοῦλους οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἱστορικὰς τῶν οἰκογενειῶν πηγὰς ν' ἀνατρέξωμεν εὐκόλως· αὐτὸ ταῦτο συνέθετο ἐσχάτως εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς. Ἐγινώσκω μὲν ὅτι ἡ οἰκογένεια ἡμῶν εἶνε τὸ γένος ἐξ Ἰταλίας, ἠγνοοῦμεθα ἔκ ποίου κυρίως μέρους· ἀλλὰ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος περιεῦθον ὁ πρωτόστοκος ἡμῶν υἱὸς ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπήνησεν ἐν Γενεύῃ. Ἐν τινι μνημεῖῳ σωζομένῳ ἐν τῇ ἐκτῇ ναφ' τοῦ ἀγίου Λαυρεντίου, τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκογενείας ἡμῶν φέρονται τὸ ἀρχαιότερον αὐτῶν τοῦ Μαρκίου στέμμα· ὅθεν λαβὼν ἐκ τούτου νόθον ἠρεῖναι ἐν τῇ πόλει ἐκεῖνῃ, καὶ οὕτω ἐκ πολλῶν ἐπισημῶν καὶ ἱστορικῶν πηγῶν ἐπληροφόρηθη ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν Κιγᾶλλῶν καταγεται μὲν ἐκ Λερχης (Lorch) τῆς Λιγυρίας, ἀποκατέτηθε ἐν ἔτει 1135 ἐν Γενεύῃ, ὅπου ἠριθμήθη μετὰ τῶν 28 τῆς πολιτείας ἐκείνης προεμιούχων οἰκογενειῶν, καὶ δι' αὐτὸ διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν πόρην τῶν μεγάλων αὐτῆς κατεσθέναι δημοσίαι (ἔπειτα, μέγα δηλονότι τῆς τοῦ Ἰπᾶτου τῆς πολιτείας, εἰς ἣν προεδιόσθησαν Γουλλιέλμος ὁ Κιγᾶλλος ἐν ἔτει 1138 καὶ Ἡρόδικος ὁ Κιγᾶλλος ἐν ἔτει 1108, καὶ τῆς τοῦ Κυβερνήτου (Dog.) εἰς ἣν τὸ 1301 προεδιόσθη Βαπτιστὸς ὁ Κιγᾶλλος· ὅτι ἡ προσθήκη τοῦ De Λορχεται εὐλόγητον ἀπὸ τοῦ 1414 ἔτους, ὡς φαίνεται ἐκ τινος χειρογράφου σωζομένου ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἐφημερίας τοῦ ἀγίου Γεωργίου, καὶ ὅτι ὁ τῆς οἰκογενείας ταύτης ἡμέτερος κλάδος πηγάζει ἀπὸ τινος Κιγᾶλλον Γισανίτου καλοῦμένου, νικητοῦ τὸ 1313 τὸν κατὰ Καταλάνων Γενουήσιον στόλον. Ἐκ τῆς οἰκογενείας ταύτης ἐν τῇ πόλει τῆς Γενεύης οὐδὲν σφίεται πλέον, πλὴν τῶν ἐνδόξων ἀναμνήσεων καὶ τῶν μαγα-